

Vyskočila som k mikrofónu a zahlaholila: *Seven seconds away, just as long as I stay, I'll be waiting*. To bol refrén. A rytmicky som tleskala rukami nad hlavou.

Dav zareagoval.

„Ideš!“ vykrikla Žofka, môj verný spojenec a spievala mi z publika v ústrety. Paráda, strhli sme ich. Ľudia začali tleskať, bubeník si napravil stoličku a praštil do súpravy. Gitarista Kamil Húska si presťal prezerať bok, na ktorom sa mu otláčil vzor maľby a hrabol do strún. Uľavilo sa mi. Remeň, ktorý kapele mojou vinou spadol, sa nám podarilo nahodiť.

Jáchym sa chmúril, zo zeme sa zbieral ako posledný a sekol ma cez ruku, keď som mu ju podávala, aby sa mohol rýchlo pozviechať. No vtom si uvedomil, že my už fičíme ďalej. Siahol po mikrofóne, strnulo sa usmial do publika a už sme boli opäť na rovnakej vlne.

Aby sme prešľahli trapas, nasadili sme bleskovo ďalšiu skladbu akoby sa nechumelilo a smerovali k vrcholu večera.

Pocity previnenia ma pozvoľna opúšťali. Hoci, keď som sa občas obzerala po muzikantoch, napálenosť v nich ostala. Nakoniec sme hrali rockovú baladu *Stairway To Heaven*, Jáchymovo vypracované číslo, ku ktorému si od kamaráta z reklamnej agentúry nechal napísať text.

Baby mohli na Jáchymovi nechať oči a mne sa ku všetkým tým zmäteným pocitom z dnešného vystúpenia pridali ešte aj záblesky žiarlivosti. Ako keby som sa dotkla prhlavy. „To sú veci,“ hovorila som si v mysli, „čo je to so mnou?“

„Veľmi vám ďakujeme!“ zvolal Jáchym a začal predstavovať členov skupiny. „Kubatúra Jé, Jáchym Jé Bartoš, Vojto Jurák, Róbert Kučera, Kamil Húska a Daniela Dany Nosková.“ Keď zaznelo moje meno, Žofka na prstoch zapískala, až sa krčma otriasla v základoch.

**ROCK
BAND**